

DELIA OLTEA RUSU

SÂRME ȘI PORTOCALI

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2015

© 2015 Delia Oltea Rusu

© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea nr. 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

Concept copertă: Daria Rusu

Design: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sârme și portocali / Delia Oltea Rusu. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-8530-91-8

821.135.1-31

Tipărit în România

Delia Oltea Rusu

SÂRME
ȘI
PORTOCALI

HERG BENET
PUBLISHERS

Amintirile unei peregrine

De fapt, totul a început de la o știre. La jurnalul de seară au apărut reprezentanți ai guvernului german, care anunțau un program de contracte de muncă pentru români în Germania. Era pe vremea când vizele se plăteau, iar de contracte de muncă legale, pe dincolo, nu era nici vorbă. În ziua următoare, m-am urcat în tren și am luat Bucureștiul la picior, căutând locul în care să mă înscriu și eu. Am mers prima dată la ambasada lor. Nu era. De-acolo am ajuns pe la Ministerul Muncii. În final, am găsit și m-am înscris pe o listă nesfârșită de interesați. Apoi am așteptat, am dat ceva interviuri despre care o să povestesc mai încolo și, în final, am plecat. Dar s-o luăm pe rând...

Habar n-aveam unde, la ce și pentru cât timp plec. Îmi amintesc doar melancolia și disperarea cu care priveam munții din zarea Sibiului, având convingerea clară că n-o să-i revăd degrabă. Știam că plec în Germania la muncă, tocmai promisem viza pe pașaport. Problema era că nu voiam să mă întorc și era clar că drumul e doar dus.

Nu iei o decizie atât de radicală pentru un moft. Recunosc că mi s-a reproșat și chiar mi-a trecut și mie asta prin cap în clipele grele! În ultimii ani de după revoluție, m-am simțit prinsă într-un cerc al neputinței

și am avut mereu senzația că pot mai mult, nu doar că vreau mai mult de la viața mea. Senzația asta m-a dus mereu înainte. Și am reușit, zic eu. Mi-am șters cu buretele limite, am renăscut cu fiecare despărțire care a urmat. La fiecare cădere m-am ridicat, fiecare loc în care am ajuns m-a format și m-a ajutat să mă regăsesc, am învățat că fiecare ușă închisă înseamnă o fereastră deschisă. Am ignorat principiile pe care le credeam irefutabile. Uneori am încălcat doar convenții, pe care eu le credeam principii. Dar pachetul acela de reguli erau cele după care credeam eu că mă voi ghida toată viața și despre care în final am aflat că sunt făcute doar să stabilizească limite. Limite pe care atunci nu mi le cunoșteam, limite despre care nici măcar nu doream să aflu. Pentru că undeva, pe drumul dinspre tinerețe spre responsabilitate, mă pierdusem pe mine.

Lăsam acasă două fete mărunte și dezorientate, un collie trist și lăptos, o mamă cu o pensie mizeră. Au ieșit la poartă să mă conducă pe drumul care începea într-un sat oarecare din Apuseni. Plecam la muncă în Germania, fericită de schimbarea pe care o făceam și convinsă că viața noastră va fi mai bună. A noastră și nu doar a mea! În largul pelerinaj care a urmat, m-am întrebat de multe ori: ce-am căutat de fapt? De ce n-am știut să mă mulțumesc cu mai puțin și să rămân acolo, în căsuța mea dragă cu pomi și flori, cu fetele mele care aveau nevoie de mine și nu cereau nimic mai mult decât ceilalți copii de vârsta lor?

Aceste rânduri caută încă răspunsul la întrebare. Mi-ar fi foarte ușor să vă spun că m-a dus doar grija zilei de azi și a celei de mâine departe de toți și de toate. Ar fi

o minciună elegantă și un motiv pe care o bună parte a românilor l-ar accepta cu ușurință. Chiar și eu credeam asta, atunci când am plecat. Adevărul gol-goluț despre decizia mea l-am aflat mult mai târziu, atunci când am înțeles că în toată istoria vieții mele personajul principal sunt eu. Că, în afară de actor principal, sunt regizor, scenarist și producător. Că multe dintre regulile și principiile după care doream să mă ghidez în viață erau depășite de vremurile pe care le trăiam. Era timpul schimbării, dar schimbarea o dictam eu. Am regretat de multe ori firea mea rebelă, nesupusă, pretențioasă, fiind convinsă de faptul că nemulțumirea îmi vine doar din neputința de-a mă mulțumi cu puțin.

Mai târziu, în Spania, visam că totul e la fel, că sunt acasă, că nu s-a schimbat nimic, lucrez la școală și viața merge neschimbată înainte. Voiam să șterg cu buretele plecarea, să fac să dispară ultimele luni din viața mea. „Este ca după un divorț“ îmi spunea cineva. „Îți amintești doar lucrurile bune.“ Și voiam cu disperare să îmi amintesc și de cele rele, măcar de cele pe care atunci le înțelegeam și acceptam. De frigiderul ăla nenorocit care semăna de multe ori cu o peșteră tristă, de facturile enorme la gaz, de minciunile politicianilor și deziluziile ultimilor ani, de caietul cu datorii de la magazin și de cei 10 ani fără vacanțe. De hainele de la second hand cu miros de vechi, de puiul împărțit cu grijă ca să țină mult, de brânza topită întinsă cu economie pe sandvișul de școală al fetelor. De comisioanele din vânzare pe care niciodată nu le primea bărbatul meu și, mai presus de orice, de neputința de a ieși dintr-un cerc închis, care părea pe zi ce trece mai strâns și mai sufocant.

Plecarea a fost tulburătoare. Cu inima oscilând între disperarea de a părăsi doi copii și fericirea de a păși în afara cercului. Amintirea fetelor împreună cu mama și cu bătrânul collie în poarta casei mi-a rămas pentru totdeauna ca o stampă a unei etape care s-a încheiat. Două copile care nu înțelegeau că plec pentru mult timp, că plec într-un fel pentru totdeauna, că mama lor, așa cum era atunci, nu se va mai întoarce niciodată.

Am urcat în autocar cu 5 mărci germane în buzunar, cu biletul cumpărat pe banii obținuți din bijuteriile vândute, cu o valiză plină de lucruri care apoi s-au dovedit inutile și cu sufletul plin de speranță.

Germania

În viață trebuie să ai puțin noroc. Sau e adevărat că norocul ți-l faci singur? Nu știu dacă vine singur, norocul adică, sau depinde mai mult de tine. Acum tind mai mult ca oricând să cred că dacă nu faci rău, dacă ești un om principial și onest, efortul și lupta cu tot ce-ți scoate viața în față se termină cu bine. Acesta a fost unul dintre principiile de viață cu care am plecat de-acasă și pe care am încercat în timp să-l păstrez neschimbat. Și nu mi-a fost greu să-l păstrez, pentru că, inevitabil și fără să mă gândesc la consecințe, am crezut mereu în bunătatea oamenilor, în regula simplă a faptei bune care se bazează pe cei șapte ani de-acasă. În naivitatea mea am crezut mereu că dacă eu nu sunt în stare să fac rău unui semen de-al meu, acela îmi va răspunde la fel. Astfel că am fost de nenumărate ori în viață furată, și nu mă refer doar la bani și alte bunuri personale pe care s-au găsit unii să și le dorească la fel de mult ca mine. Am rămas într-un fel același copil naiv care a deschis singură ușa unor hoți în urmă cu ani. Doamna cu părul lung și roșcat a venit pur și simplu la mine, spunându-mi că este trimisă de mama. Cu cheia care îmi atârna spânzurată de gât i-am deschis politicos, după care m-am dus să-mi cumpăr o înghețată din banii frumoasei doamne. Noroc mare să

primești bani de la musafiri ca să-ți cumperi înghețată! Când m-am întors, nu m-a mirat deloc prezența domnului care îndesa ceva în niște sacoșe supradimensionate. Nici nu era urât, avea și el părul cam lung și purta niște pantaloni tare evazați. Erau anii 70. Au plecat însă imediat după ce-am ajuns eu cu înghețata și m-a cam mirat, pentru că veniseră s-o vadă pe mama, iar mama urma să ajungă repede. Era la defilare, unde era tot orașul, pentru că venea Ceaușescu. Când au ajuns ai mei acasă, le-am povestit despre vizita celor doi, senină și fără să înțeleg de ce se agită atât. Nu, nu eram deloc speriată, nu, nu mi-au făcut nimic, nu, cum să mă lovească, au fost foarte drăguți și amabili, frumoși de-a dreptul, așa, cu părul lor lung și cu ținuta lor altfel decât a oamenilor mari pe care îi cunoșteam. Semănau mai degrabă cu niște staruri de la televizor. Nu m-au speriat deloc și, dacă ar fi să discutăm despre traume, cred că mai rău mi-a făcut perioada care a urmat, cu casa plină de poliție, interogatorii și mai ales cu lamentările mamei, care au durat ani buni după eveniment. Îi furaseră toate rochiile, blănuri, ce mai: tot ce-avea mai bun prin dulapuri. M-am simțit vinovată pentru că nu mai avea rochia pe care tocmai și-o făcuse pentru întâlnirea de 10 ani de la terminarea facultății. Tatei i s-a furat magnetofonul și benzile cu muzică de jazz, cu rock, cu muzica decadentă și atât de inaccesibilă în anii aceia. Atunci n-am știut, dar a fost cea mai grea pierdere din casă, o pierdere care a marcat familia mea mult mai dureros decât pierderea rochiei de banchet.

Norocul meu în Germania s-a întrupat într-un român emigrat de câțiva ani buni, plecat din satul meu

și stabilit cu familia în Lanberg, la doar 10 kilometri de locul în care eu urmă să-mi încep aventura în căutarea unei vieți mai bune.

M-a așteptat la sosire, m-a dus în casa lui și m-a omenit. M-a ajutat apoi în tot timpul acelei perioade teribile, m-a sunat mereu, mi-a adus tot ceea ce i-am cerut și a fost mereu prezent pentru mine. A făcut tot ce i-a stat în putere ca în timpul perioadei „Germania“ să mă simt protejată și însoțită, atât el, cât și soția lui. Să nu simt atât de acut sentimentul de alienare care arde sufletele și le transformă în cenușă. M-a făcut să mă simt cineva acolo unde eram nimeni. Pentru toți ceilalți, eu eram doar o mână de lucru ieftină printre altele, câteva sute, o unealtă de muncă calificată, robotizată și importată dintr-o țară fără importanță. Vândută de țara în care valoarea ei era redusă la nivelul de obiect al muncii, cu importanța națională zero. Un cetățean neînsemnat al unei țări despre a cărei poziție pe hartă se știa prea puțin, un negoț probabil rentabil pentru statul român și la fel de indecent și murdar ca orice negoț cu suflete din toată istoria omenirii.

Urma să mă stabilesc în Hellfeld, un sat din sud vestul Germaniei. Îl văzusem pe internet înainte de a pleca din România. Știam doar că o să lucrez la vie, într-o zonă cu mulți producători de vin, renumita „Weinstrasse“. Era regiunea Rinului, care, fiind plină de plantații viticole și crame, intrase în circuitul turistic pentru amatorii de vin și degustătorii pasionați. Și, recunosc, era frumos, era un vis bucolic și viu colorat. Un gigantic tablou pictat cu sate romantice și pline de flori, case albe și curate, restaurante și crame pitorești, cu străzi pavate

și asfaltate. Totul atât de curat, simplu și ordonat, fără praf și aș spune fără imperfecțiuni. Nu avea nici măcar muște! O lume de care noi eram atât de departe. Europa civilizată. Incredibil de aproape pentru lumea asta mare și dureros de departe pentru cei care simt dramatic distanța lumilor cărora le aparțin.

Nicu m-a dus la familia la care urma să lucrez. Deși vorbeam puțină germană, am avut noroc cu el pentru că recunosc: la început nu înțelegeam nimic din ce-mi vorbeau cei doi. Adică cei doi viitori patroni ai mei, un neamț bătrân și nevasta lui. Neamțul vorbea cu un puternic accent din zonă, după cum mi-a explicat Nicu, iar eu nu prindeam nici o iotă.

O să fac o paranteză și voi povesti istoria mea cu limba germană. Am studiat-o la școala generală din clasa a doua până într-a opta. Fosta mea profesoară de germană, care îmi era și dirigintă, a făcut o treabă bună, spre surpriza mea și a tuturor celor din familie. Nici eu nu m-am crezut în stare să susțin o conversație în limba germană, asta până când am fost obligată s-o fac. Până în vara în care am aflat întâmplător despre contractele de muncă în Germania de la un jurnal de știri și m-am hotărât să mă prezint la interviu. În așteptarea scrisorii de invitație la interviu, m-am apucat de studiat germană. Cu un ghid de conversație din bibliotecă și multă determinare, am încercat să-mi reamintesc ceea ce nu credeam că știu. Mi-am compus și mi-am tradus un discurs pe care mă gândeam să îl ofer la interviu. Adevărul este că eu m-am pregătit foarte bine pentru interviul acesta. Și recunosc că toți acei ani de generală, deși nu mi-am dat seama, au fost temeinici și germana învățată

a stat la baza plecării mele. Revin cu norocul în viață. Nu știu cât este întâmplător și cât depinde de efortul pe care îl faci și de ceea ce ești dispus să sacrifici. Oricum, în momentul în care a venit scrisoarea, eu eram pregătită pentru orice întrebare, aveam un discurs perfect și faptul că sunt inginer horticultor m-a dus în zona de care vă vorbeam înainte.

Familia Frankenmuller

Familia la care am fost repartizată avea o avere care se măsura în vreo cinci-șase case, o mică fabricuță cu linie de îmbuteliere pentru vin; un hotel și două restaurante, dintre care unul cu specific vânătorec și vreo câteva dealuri de viță-de-vie, că n-am reușit să aflu niciodată numărul în hectare. Pe noi ne angajase pentru munca în vie, care se întindea cât vezi cu ochii. Suprafețe enorme, extinse pe toată întinderea văii, până la limitele Rinului. Un peisaj impresionant și care se lăsa admirat de pe colinele din jur ca o foaie de hârtie enormă desenată cu sute de plantații de vie, întrerupte doar de drumuri bine alinate și de sate perfecte. Valea Rinului este unul dintre locurile cele mai frumoase care mi s-au întipărit în memorie în toți acești ani. E frumoasă Germania. Frumoasă, deși poate unii o cred doar banală, în uniformitatea ei.

Îmi amintesc de un spaniol pe care l-am cunoscut mult mai târziu și care susținea sus și tare că Germania e cea mai urâtă țară din Europa. Și adevărul e că le văzuse pe toate, pentru că ani buni a fost șofer de camion pe rute internaționale. La o discuție despre ceea ce trebuie să vezi și nu în Europa, el a exclus Germania de pe listă. Și ca argument a fost asemănarea și monotonia

arhitecturii germane, foarte frumoasă de altfel, dar monotonă și poate fără amprenta personală a locului. El zicea că dacă te lasă în Germania fără să-ți spună unde, habar n-ai dacă ești în nord, în sud, est sau vest. Nu știi dacă greșește sau nu, n-am văzut chiar toată Germania. Un sâmbure de adevăr este în spusele lui, satele de-acolo erau cam toate la fel și, dacă mă gândesc acum, cam la fel cu ceea ce văzusem înainte în alte zone. Dar asta nu înseamnă că nu merită să vezi Germania. Fiecare loc are ceva magic, oriunde găsești ceva special dacă știi să privești nu doar cu ochiul, găsești surpriza care în final să-ți lase în memorie fotografii unice.

Mie mi-a rămas printre altele fotografia acelei întinderi vaste de viță de vie văzută de pe colinele Pădurii Negre, mărginită de marele Rin și punctată de sate înflorate, sub un cer mereu schimbător, foarte rar senin, aproape permanent ciufulit de nori pufoși. O întindere atât de vastă, încât aveai impresia că poți vedea până la capătul pământului în zilele senine. Și unde mai pui că vedeam toate astea din locuri pustii, locuri în care liniștea profundă făcea toată întinderea mai imensă și mai copleșitoare, locuri în care nu se făcea turism și în care turiștii erau o poveste din altă lume. Mă copleșea peisajul și mă mângâia momentul în care natura, prin măreția ei, mă făcea să mă simt ca aparținând locului, cu toate că cei din jur încercau să mă convingă că totul le aparține doar lor. Mă bucuram în pauzele furate de câte o țigară fumată în colțul gurii și de fiecare imagine pentru care nu plăteam nimic. Un turist incognito printre rândurile de viță de vie, bucurându-se în secret de bonusul neașteptat pe care i-l oferă natura!

În momentul acela, casa familiei Frankenmuller a fost pentru mine impresionantă. Un conac boieresc vechi, cu patină și un oarecare șarm, dotat cu toate cele necesare confortului actual. Plin de trofee de vânătoare, cu artizanat nemțesc împărșiat cu generozitate peste tot, cu multe încăperi pe care niciodată n-am reușit să le număr. Era casa în care locuiau cei doi, patronul și nevasta lui. Tot aici aveau birourile, micuța fabrică și linia de îmbuteliere, cu o cramă organizată pentru a primi clienții la degustare. Aveau o mulțime de obiecte agățate peste tot: animale împăiate, puști de colecție, mobilă veche, statuete și tablouri, poze alb-negru îngălbenite de vreme; toate te copleșeau și te convingeau de poziția lor de mic burghezi îmbogățiți. În prima noapte m-au cazat aici, într-o cameră drăguță și cochetă, pe același palier cu ei.

Cu tot farmecul de necontestat al camerei, prima noapte a fost oribilă. Eram singură, într-un loc necunoscut, în casa unei familii despre care nu știam nimic și cu perspectiva unor luni departe de cei dragi. În plus, simțeam din plin oboseala și emoția călătoriei. Am reușit să adorm târziu, plângând în pernă cu gândul la fetele mele.

Dimineața, la micul dejun, doamna ne aștepta în bucătărie. Zic că ne aștepta, pentru că, odată cu mine, la 6.30 dimineața au apărut în bucătărie și alți muncitori despre care atunci nu știam nimic. Am aflat doar că sunt polonezi și că vom lucra împreună. Pe fața mea se citește foarte ușor totul și nemțoaica a remarcat rapid faptul că n-am avut o noapte ușoară. Spre surprinderea mea, în loc să mă consoleze sau să se facă măcar că nu vede, m-a

muștruluit ca pe un copil prost, că cică nu-mi permit să plâng deja, că abia de-am ajuns, ce naiba, deja plâng?

M-a șocat observația, pentru că nu mă simțeam încă cetățeanul de mână a doua care eram pe punctul să devin. Încă n-aveam noțiunea de inapartenență cu care trebuia să mă impregnez în așa măsură încât să știu exact care îmi este locul în lumea lor. Am înțeles cu greu și abia după o vreme că ei doreau să ne controleze din toate punctele de vedere. Ca să folosești un om trebuie să-l supui, înainte de orice. N-aveam voie să fim triști, pentru că păream exploatați și asta dădea o imagine rea familiei în sat. Era ca într-un lagăr, trebuia să părem veseli, să lucrăm cântând și să transpirăm fericiți pe plantație.

Cu câtă germană înțelegeam eu în acel moment, am priceput că ziua de muncă începe la 7 dimineața și se termină la 7 seara. Că trebuie să-mi pun la mine mâncare din ce era pe masă la micul dejun.

Astea fiind spuse și făcute, m-au îmbarcat împreună cu polonezii într-o furgonetă condusă de bătrânul neamț și mi-am început cariera de muncitor sezonier în Germania.

Munca la patron neamț

Bătrânul neamț era teribil. Avea o față de roșie, de țăran trăit mult afară, purta aproape mereu un fel de costum verde despre care nici acum nu știu dacă era de vânătoare sau era un costum popular, și conducea o furgonetă, tot verde, în draci. Era aproape întotdeauna nervos, mai mult striga decât vorbea și nu zâmbea nici-odată. Era coșmarul bieților polonezi care îl cunoșteau deja și a devenit apoi și al nostru, cei care ne-am alăturat echipei mai târziu.

Furgoneta în care ne-am urcat nu avea nimic adaptat pentru muncitori în partea din spate. În condițiile în care lucra cu zilieri de când lumea și pământul, adică de vreo 20 de ani buni! Avea doar trei locuri în față, iar în spate era pentru marfă. Cum deocamdată eram singura femeie, am avut onoarea în prima zi să stau în față. Dar asta nu s-a repetat și de altfel nici nu mi-am dorit, pentru că scârba pentru el era mai mare decât groază de-a urca în spate, alături de restul colegilor. Echipa s-a mărit în zilele ce-au urmat, am stat împreună înghesuiți pe bidoane, cutii, lăzi și în picioare, agățați fiecare de ce puteam. Intram câte 10-12 oameni îndesați printre obiecte care uneori erau pline de sângele animalelor vânat de moșu' pentru restaurantele lui. Și credeți

că lui moșu' hitlerist îi păsa că noi ne lovim și cădem unii peste alții în spatele lui? Pe drumurile de țară pe care ne deplasam, printre parcelele de vie, mergea ca la raliu, râzând încântat când noi strigam din spate și ne răsturnăm unii peste alții ca bolovanii. Era mult mai atent când își plimba câinii de vânătoare, decât pe noi. Și nu uit cum pornea întotdeauna când ne muta de la o parcelă la alta! De multe ori s-a întâmplat ca unul dintre noi să nu reușească să urce la timp și prindea duba din fugă, în timp ce nebunul pornea în trombă și cu bietul pasager spânzurat pe jumătate în afară, cu ușa deschisă. Niciodată nu se uita să vadă dacă suntem toți sus și suntem instalați pentru pornire. „Timpul e bani“ și banii erau mai importanți ca noi, niște bieți muncitori străini.

În prima zi de muncă, am fost singura femeie și singura româncă. Am lucrat cu o echipă de vreo 7-8 polonezi și trei băieți din Africa. Am fost fericită să fiu în echipă cu africanii, pentru că toți vorbeau engleza, limbă pe care o prefer germanei, ușor de înțeles de ce. Bătrânul ne-a lăsat, i-a dat scurte indicații unui polonez care părea că e șeful de echipă și s-a dus cu bolidul lui verde.

De-aici a început zăpăceala. Vreau să vă explic că eu am terminat facultatea de horticultură, dar sunt de la oraș și nu am prea lucrat la vie, de fapt nici la câmp sau altundeva în agricultură. După terminarea facultății, am intrat în învățământ și cam asta era toată experiența mea de țaran. Știam câte ceva despre tăieri și lucrări la vie, dar totul era teorie. Munca fizică îmi era mai străină decât germana, că pe-aia măcar o bolboroseam cât de cât. Polonezii mei au intrat în fugă în vie și s-au apucat

de treabă imediat. Ce să-mi explice mie ce am de făcut sau să îmi arate vreunul ceva?! Și nu glumesc când zic că fugeau. Chiar fugeau și trăgeau de sârmele alea pe care erau întinse coardele de vie. Nu s-au oboșit să-mi explice mie ce am de făcut, și nu pentru că erau băieți răi, ci pentru că ăsta era ritmul cu care ei erau obișnuiți și știau că, dacă pierd timpul cu mine, e de rău. Eu, după ei. Am luat-o și eu la fugă, încercând să trag cu coada ochiului și să văd dacă trag bine de sârme sau nu. Nu mai țin minte cum am reușit să mă prind de mișcări, dar cert e că, cel puțin la alergat, i-am ajuns din urmă. Mult mai târziu am înțeles ce făceam de fapt. Ridicam sârmele de la spalier, cu coarde cu tot, și apoi venea un tractoraș special cu care se făcea tăierea în verde. Dar asta am știut doar după vreo câteva săptămâni, când am văzut tractorașul făcând lucrarea respectivă. Sârmele alea erau grele al naibii, din când în când se încurcau și unde mai pui că trebuia să faci totul în ritm super alert. Eu am făcut și aerobic la viața mea, dar aici să știți că era mult mai sprintat ca acolo.

Prima zi de muncă nu a fost atât de grea, spun eu acum, știind ce a urmat. Dar atunci am crezut că dacă nu o să mor de epuizare, sigur o să dau bir cu fugiții. Nu se lucra într-un ritm normal, se lucra fugind. Coardele erau foarte grele și sârmele se încurcau mereu. Nu conta că eram femeie. Nimănui nu-i pasă că tu nu le poți ridica. Din când în când, mai venea câte un polonez și mai mă scotea de la greu. Dar cel mai mult m-a ajutat un camerunez, unul dintre băieții din Africa de care v-am zis mai înainte și care s-a dovedit mai târziu a fi al doilea mare noroc al meu. Daniel, un fel de înger păzitor.

Pauza de masă de o oră ne-am petrecut-o zăcând epuizați printre rândurile de vie. Mai ales eu, pentru că ceilalți erau deja antrenați. Eu, femeie, româncă, împreună cu vreo zece bărbați necunoscuți. Nu-mi amintesc acum clar acea zi. Ceea ce îmi revine în memorie sunt însă ne-număratele pauze pe câmp care au urmat în acele luni. Timp în care redeveneam oameni normali și în care nu mai conta nimic în afara momentului scurt de odihnă. Probabil că nu m-am bucurat niciodată mai mult în viață de timpul liber ca atunci. Indecentă bucurie, murdară bucurie a unui sandviș savurat cu unghiile pline de noroi, printre cetățenii fără însemnătate ai unei lumi pe care nici măcar nu mă mai oboseam s-o consider nedreaptă sau într-un fel anume. Nu semănau cu pauzele din studenție, în care se spărgeau timpanele de bancuri, glume sau cântece. De cele mai multe ori, așteptam privind cerul și încercând să nu mă gândesc la nimic.

Seara la 7, bolidul verde s-a întors după noi și ne-a basculat în fața casei, murdari, obosiți și pe mine total demoralizată. Un duș, cină și la culcare, că mâine o luăm de la început. Așa s-au scurs două zile lungi și oribile.

Cuprins

Amintirile unei peregrine	5
Germania	9
Familia Frankenmuller	14
Munca la patron neamț	18
Monica	22
Cum se câștigă banii capitaliști	26
Hellfeld – sediul central	36
Un aparat diabolic numit „tapena“	40
Cum să supraviețuiești forțelor naturii	42
Control și izolare	50
Măritată în Germania	54
Învinși și învingători	59
Cântând în vie	64
Respirări furate	69
Triste clasamente	73
Alienații	77
Marea evadare	83
Spania. Catalunya	90
Noi vecini de apartament	96
Singur	102
Muncind la negru în paradis	109
Rețete culinare	116
Viață nouă în casă veche	120
Weekenduri de emigrant singuratic	130

Mici diferențe... mari	135
Barcelona	140
Norocul care îți face soarta	144
Premiul etapei	150
Peregrinii	153
Un alt început	156
Pare Coll	160
Ceea ce nu se poate cumpăra	163
Prietenii la... catalană	167
Mate, prieteni și drept de muncă	171
Ca românul nu-i nici unu'	174
Pur și simplu... legală	177
Uniforme și false valori	182
Credință, obiceiuri și norme de bun-simț	186
Îi au și ei pe-ai lor	190
Orare și oroare	193
Primele avantaje ale muncii în legalitate	199
Vin când nu mai aștepți	204
Epilog	209
The Queen of the Universe!	212

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: martie 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Mi s-a cerut o biografie, dar dacă citești cartea veți avea parte de una. Mai bine vă spun pe scurt povestea cărții, care n-a fost carte de la început. Au fost zilele și nopțile mele, așa cum le-am trăit eu și-ai mei. Printre sârme și portocali. A fost o perioadă în care aș fi vrut să uit unele întâmplări, apoi am înțeles că nu le voi putea șterge din amintire și că de fapt nici nu vreau. Le-am povestit, la început cu îndoiala că cineva ar înțelege impactul pe care le-au avut pentru noi, apoi cu mirarea că pe cineva interesează această poveste. M-au uimit reacțiile, am început să scormonesc în memorie și m-am trezit scriind ceva despre care n-am crezut că va fi o carte. Va fi, totuși, va avea coperti frumoase și câteva file din care, dacă le veți citi, veți ști că sârmele aveau ghimpi, iar portocalii erau plini de culoare și parfum. În carte apare familia mea și vreau să le mulțumesc pentru îngăduința de-a folosi amintirile lor în cuprinsul acestor pagini.

Delia Oltea Rusu

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-8530-91-8

97 86068 530918 >